

491946/4

Vocea din Vîmă

ACEASTA E CALEA
UMBLAȚI PE EA
FĂRĂ A VĂ ABATE
LA DREPTA SAU LA STÂNGA

CC-0 / Central University Library Cluj

CONȚINUTUL:

	Pag.
Ce este adevărul?	3
Mintea lui Christos	7
Cum putem blestema pe oameni în acel ș timp ce binecuvântăm pe Dumnezeu?	11

„S'a împlinit vremea și împărația lui Dumnezeu este aproape. Pocățiți-vă și crede-ți în Evanghelie. Marcu 1: 15.

REVISTĂ LUNARĂ, MORALĂ ȘI RELIGIOASĂ. APARE SUB SUPRAVEGHEREA UNUI COMITET. EDITOR ȘI GIRANT RĂSPONSABIL: I. BURLACU, CLUJ.

ANUL I. AUGUST NO. 7.

(Urmare dela pag. 16-a).

nu aveți timpul să cercetați faptele și foarte probabil, *nu aveți nici capacitatea de a judeca fără părținare* chiar și dacă ați avea toate faptele înaintea voastră.

(2) Pentru că dacă aveți spiritul lui Christos, iubirea locuind în voi cu bogăție, voi veți prefera a nu spune nimănui, chiar dacă toate vă sunt cu desăvârșire clare. Voi veți simți o groază față de aceasta cu atât mai mult cu cât faptele cunoscute sunt nefavorabile. Deci, care poate fi situația a celor cărora le place scandalul și aceleora căror limbă simte plăcere în scandal ca o mușcătură dulce, și se silesc de a răspândi un raport rău acelor lucruri despre care nu au cunoștință, — ei sunt numai prejudiciu (informații) din auzite? Cea mai generoasă părere posibilă despre astfel de oameni, *este că ei au puțin din spiritul lui Christos*, că lor le lipsește iubirea frățească și nu au învățat nici-o dată „regula de aur”.

Apostolul întreabă: nu cumva izvorul aruncă din acciaș deschizătură dulcele și amarul? Forma acestei întrebări conține și răspunsul: Nu: ea este sau numai apă bună, sau numai amară. El desigur dorește a ne spune să în-

trebuințăm aceiaș regulă pentru inimă și pentru gură. Cum este cu putință ca inima noastră să fie reînnoită și gura noastră să exprime cuvintele dulci de laudă pentru Dumnezeu și în acelaș timp cuvinte amare, invidie, ură, ceară în contra sau cu privire la vrășmașii noștri? •

Este numai un singur mod în care se poate înțelege întrebarea Scripturală de mai sus. El este amintit de Apostolul Pavel în II Cor. 4:7. „Avem însă comoara aceasta (inima cea nouă, mintea cea nouă, voința cea nouă) în vase de lut”. *Nu că doară un creștin are două naturi*, pentru că acest gând este contrar științei Biblice. *Nu se poate admite nici o amestecătură de firi*; ci că natura veche îndreptată prin credința în sângele lui Christos și prin părăsirea păcatului a fost consacrată la moarte și atunci prin conceperea spiritului sfânt, am devenit creaturi noi în Christos Isus. Totuș creatură cea nouă, este încă numai în embrion (la început și are numai mintea și voința cea nouă, cu care să silește să guverneze trupurile muritoare, care sunt considerate moarte în ce privește voința cărnei.

(Va urma.)

Rugăm pe frații cărora le-a mers revista regulat, dar care nu au comandato și nici nu ne-a răspuns până acum, să ne trimită fără întârziere numerile primite, inapoi, — socotind că nu le face trebuință și fiindcă noi avem lipsă de ele, — altcum i-i vom socoti ca abonați.

Iubirea nu se poartă ne-uviiincios... și nici nu se gândește la rău I. Cor. 3:5

Abonamentele, precum și orice corespondență să se trimită pe adresa: I. Burlacu, Cluj, Calea Casianu 80.

Costul unui abonament în țară pe un an este	100 lei
Costul unui abonament în țară pe jum. an —	50 lei
În America pe un an — — — — —	1 Dolar
În Cehoslovacia pe un an — — — — —	30 Coroane
În Jugoslavia pe un an — — — — —	50 Dinari
În Bulgaria pe un an — — — — —	100 Leva.

Ce este adevărul?

Eu pentru aceasta m'am născut și am venit în lume ca să mărturisesc despre adevăr. Ioan 18: 37.

Când Isus fiul lui Dumnezeu a rostit cuvântul de mai sus în fața lui Pilat, acesta l-a pus numai decât întrebarea: „Ce este adevărul? Evanghelistul nu ne spune mai departe dialogul (convorbirea), ce a urmat ca răspuns la această întrebare, dar putem fi siguri că răspunsul Domnului nu va fi fost altul deosebit de cel ce îl spusese deja mai înainte lui Pilat și anume; că dănsul este un Împărat (Matei, 27:11), dar că Împărăția sa nu este din lumea aceasta.

Parafrazând răspunsul de mai sus a Domnului nostru, putem înțelege că Domnul i-a spus lui Pilat cam următoarele: „Pilate, Eu văd că tu ești informat despre mine că Eu așa pretinde dreptul de Împărat și acum îmi pare bine că am ocaziunea să stau în fața ta și să-ți lămuresc această taină, pe care constat, că nici mai marii poporului meu Izrail nu o înțelege precis. Îți spun respicat Pilate, că „Eu sunt Împărat“, totuși liniștește-ți puțin nervii la auzul acestui adevăr, căci Eu nu intenționez a te detrona pe tine pentru a-ți lua locul, deoarece împărăția pe care atât Eu cât și apostolii mei o predicăm, nu face parte din lumea aceasta, sau ca să mă înțelegi mai bine, îți spun mai clar, că Eu nu intenționez a domni acum peste lume, pentru că nu a sosit timpul hotărât de Tatăl meu în Cartea profetului Daniil, dar scopul venirii mele de acum în mijlocul oamenilor, e să-mi recrutez pe acei ce vor fi consoții și miniștrii

mei în aceea împărăție pe care o predicăm și pe care atât de mult au dorit-o și cântat-o profeții.

Ca dovadă că lucru este așa observă Pilate că azi nu am pe nimeni pe lângă mine ca să mă aperi, pe când dacă aș fi făcut în acești trei ani vreo propagandă în favoarea unei împărății actuale, desigur că aș avea acum pe lângă mine mii de slujitori, care s'ar fi luptat pentru mine să nu fiu prins și batjocorit de acești infuriați Farisei, care dorește cu orice preț sângele meu. Deci tu păstrează-ți liniștea și autoritatea Pilate, că timpul meu încă nu a sosit, totuși la întrebarea ta îți răspund fără șială că sunt împărat și chiar spre aceasta am venit așa de timpuriu pe acest pământ, ca să pun o mărturie despre acest adevăr“.

Probabil, la auzul acestor cuvinte inima lui Pilat atât s'a liniștit, încât eșind afară a declarat am bițioșilor preoți „Eu nu aflu nici o vină în omul acesta“. (Luca, 23: 3—4).

Deși planul lui Dumnezeu privitor la împărăția fiului său și la eliberarea neamului omenesc de sub robia păcatului și a morții (I Cor. 15:22—26) a fost întocmit din vecinicii (Efeseni 3:9. I Cor. 2:7, I Timotei 1:10, Colos 1:26) totuși, Părintele cereș nu a arătat fiilor omenilor prin profeții săi decât numai câte o parte dintr'ânsul, adică numai câte o măsură de cunoștință despre acesta, ce a fost în legătură cu timpul fiecărui profet. Această măsură de cunoștință de pe sulul planului Divin (Apoc. 5:1) a

format pentru fiecare reprezentant a lui Dumnezeu în lumea aceasta, *adevărul*, ce a trebuit spus „la timp și fără timp”, celor cu care veneau în atingere.

E adevărat că lumea nu multă considerație a pus pe „mărturia despre adevăr” pusă de oamenii lui Dumnezeu, ba din contra vedem că adevărul mărturisit le-a adus aspre și grele experiențe. (Ebrei 11:33—39). Totuși timpul și-a continuat cursul său și cu progresarea timpului și Dumnezeu și-a descoperit tot mai mult tainele sau hotărârile sale.

Din îndurarea lui Dumnezeu și noi am fost favorizați să privim cu ochii credinței la „taina ascunsă de veacuri și generații” și să devenim lucrători în această munca a Domnului. Munca sau lucru la care suntem chemați a-l face, formează pentru timpul nostru „adevărul”; și dacă această afirmație vine dintr’ă credința neșovăelnică, atunci putem spune și noi apăsător că să spre aceasta am fost chemați acum din lume, *ca să mărturisim adevărul*. (I Petru, 2:9, 21).

Dar întrebarea se pune iarăș: Ce este adevărul? Răspunsul nostru la această întrebare nu va trece peste ce este scris și anume: *Că suntem în pragul împărăției lui Isus Cristos*, pentru care ne-am rugat mai bine de 19 veacuri, (Matei, 6:10) și *că înainte de a-și pune regele nostru programul său în aplicare, trebuie să zguduiască din temelie rânduială prezentă*, (vezi Zefania 1:14—18, Hagai 2:6, 22, Daniil 2:44), despre care Domnul a amintit în timpul când era pe pământ în cuvintele: Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n’a fost nici odată dela începutul lumii până acum și nici nu va mai fi... Și pe pământ va fi

strămtorarea printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urlutului mării și al valului, oamenii își vor da suflul de groază, în așteptarea lucrurilor *care se vor întâmpla pe pământ*, căci puterile cerurilor vor fi clătinate (adică și acele așezăminte care au pretins întocmire și ungere Divină).

Suntem deci în fața unor mărturii scripturale care nu suferă nici o schimbare, iar evenimentele (întâmplările) de pe pământ ce zilnic ne defilează pe dinaintea ochilor noștri, ne confirmă împlinirea întocmai a profețiilor de mai sus.

O profeție, ce trebuie să-i dăm o însemnătate deosebită, deoarece ea ne arată tot mai punctuos situația din lumea aceasta, este profeția ap. Iacob, din cap. 5:1—6. Nu este locul aici de a face o comparație între aceasta, profeție și între întâmplările de pe pământ, fiindcă aceasta explicare e făcută deja în Vol. I, la pag. 313—323, dar întrecător amintim că caracterul zilei de strimtorare prezis atât de mult de profeți și de Domnul nostru, va fi produs tocmai din cauzele amintite de ap. Iacob, adică din conflictul ce se va ivi între capital și muncă.

Am voi să strigăm în gura mare spre atenție tuturor, ca gravul conflict ce se va ivi, s’ar putea încunjuța, dacă oamenii ar voi să ia seama la sfaturile lui Dumnezeu. (Zefania 2:1—3). Suntem însă siguri ca strigătul nostru e în pustiu, deoarece lumea de azi — care aproape a pierdut orice încredere despre un viitor mai bun — se aseamănă cu un om rătăcit pe timp de negură, căruia ori cât ai voi să-i arăți calea cea bună, el tot nu se desmeticește, până când nu să ridică negura, ca să vadă terenul unde se găsește.

Timpul vine însă, când negura păcatului, a superstiției, a neștiinței și a apăsării va trece, și când soarele glorios al împărăției lui Cristos va încălzi pământul și atunci poporul desmetecit din rătăcirea lui va exclama cuvintele profetului: *„Doamne Dumnezeu nostru, alți stăpâni afară de tine au stăpânit peste noi, dar acum numai pe tine (te avem de rege) și numai numele tău î-l chemăm. Ei sunt morți (acum în ce privește puterea de a ne stăpâni), nu vor mai trăi (să facă aceasta), sunt niște umbre, nu se vor mai scula, (ca să ne robească), căci în i-ai pedepsit, i-ai nimic și le-ai șters pomenirea.* (Isaia 26:13—14).

Dar până atunci omenirea va mai trebui să treacă prin multe necazuri ce sunt în legătură cu „strimtorarea” amintită de Domnul în Luca 21:25. Pricinuitorul tuturor necazurilor și apăsărilor ce sunt printre oameni este Satana. El are mare necaz pe aceasta faptură (om), pentru că nu a putut să o cucerească pe vecie, cu tot vicleșugul de care s'a folosit în grădina Edenului. Acum nereușindu-i alte căi, aruncă cu multă activitate printre oameni sămânța egoismului, ca așa oamenii să ajiungă a se înjuga unul pe altul, adică cel tare pe cel slab. Această vedere reese clar din profetia lui Iacob.

Cauza pentru care Satana apasă omenirea în felul acesta, ușor o putem pricepe dacă studiem cu atențiune cap. 5, din cartea II-a lui Moisi. Aici citim că Dumnezeu intenționa să elibereze pe Izrail din pământul Egiptului pentru a-l duce conform făgăduinței în pământul Canaanului. În acest scop a trimis pe Moisi și pe Aron să declare lui Faraon regele Egiptu-

lui, hotărârea sa. Lui Faraon, — care i-i avea robi pe Evrei, — nu i-a plăcut acest aviz și a isgonit pe Moisi și Aron de dinaintea sa. Pentru a răpi acestui popor orice timp de a se mai gândi la făgăduința lui Dumnezeu, a poruncit ca să li să îngreuneze munca, „pentru a nu mai umbla după năluci”. Poporul însă, în măsură cum era de îngreuiat, în acea măsură dorea tot mai mult după eliberarea făgăduită. În urmă, poporul Ebeu a început a striga după Dumnezeu, iar Dumnezeu le-a înnoit promisiunea, că i-i va elibera cu mâna tare și braț înalt. (II. Moisi 6: 3—5). A urmat apoi un șir de 10 plăgi, ce au lovit pe Faraon și țara Egiptului în urma cărora Evreii au fost eliberați, iar Faron și oastea sa distruși în Marea Rosie. (II. Moisi 14 cap.).

Deși întâmplările acestea au fost literale totuși ele pot închipui și altă parte a planului lui Dumnezeu, și comparându-le în lumina Scripturilor putem afla următoarele: Faraon cel împotrivor eliberării pop. lui Izrail, închipue pe Satana, care e dușmanul cel mai mare al omenirii. (I. Petru 5:8). Oștile lui închipue oștile nevăzute a lui Satan despre care ap. Pavel amintește în Efeseni 6:12, precum și pe toți oamenii ce se pun în slujba sa, de a asupri și latjocori pe semenul său (vezi Ioan 8:44). Pământul Egiptului, închipue rânduiala societății omenesti de acum. (Apoc. 11:8). Poporul Evreu în cazul acesta, închipue întreg neamul omenesc, care va fi eliberat de sub robia păcatului și a morții prin guvernarea lui Cristos de 1000 ani. (Rom. 8:21, Apoc. 20:6). Moisi și Aron care au mers și au declarat liu Faraon hotărârea lui Iehova Dumnezeu, închipue pe Domnul și

pe urmașii săi credincioși care au avut și au însărcinarea de a da în știre ca mărturie, *Adevărul Evangheliei*, adică vestea bună despre eliberarea omenirii din prinsoarea mormântului, a păcatului și a lui Satan. (Ioan 5:28, Isaia 26:19—21, I Cor. 15:22, Fapt 3:19—25, Isaia 35 cap. etc.). Cele 10 plăgi venite asupra lui Faraon și a țării Egiptului, închipue „marea strîmtorare” cu care acest veac se va încheia (Mat. 24:21, Zefania 1:14—18, Apoc. 16:13) și în timpul căruia, toți vor înțelege că aceasta e mânia lui Dumnezeu pentru păcatele omenirii (vezi Ezech. 7 cap.). Furia ce a îndreptat-o Faraon și oastea lui asupra lui Moși și a lui Aron, închipuește furia ce o va îndrepta Satana și toți adepții lui văzuți și nevăzuți, conștienți sau inconștienți, contra poporului lui Dumnezeu acum la sfârșitul acestui veac, (Luca 21:12), iar Marea Roșie, închipue valul de anarhie ce va cuprinde toate lumea (vezi Ioil 2:2—11, Isaia 13:3—13, Habacuc 1:5—11, Apoc. 19:19—20) și în care, puterea și îngâmfarea Satanei de a conduce pe om se va prăbuși complect. (Ezech. 28:18, Daniel 2:35, 7:26).

Punctul interesant ce trebuie să-l subliniem din întâmplarea mai sus amintită e aceea, că atunci când Faraon a priceput că Dumnezeu voeste a elibera pe Izrail din robia sa, numai decât a dat ordin la căpiteniile sale de a îngreua muncile poporului peste puterile lor, ca așa să uite de făgăduința lui Dumnezeu. Privind noi a fi la situația ce ne înconjură, oare nu putem vedea că și azi Satana se folosește de acest mijloc pentru a aglomera

mintea tuturor oamenilor și pentru a le răpi orice pic de timp de a se mai gândi la Dumnezeu la cele sufletești și în fine la vestea înbucurătoare a Evangheliei??

Da! aceasta este întocmai, ... și de aceea, fraților, să fim cu mare grijă la datorințele noastre față de chemarea și însărcinarea noastră, II Cor. 5:17—19. 6:1) pentru că Satana are intenția în această privință „a înșela chiar și pe cei aleși”. Să ne uităm fiecare cu mare grijă în jurul nostru și să ne păzim inimile de îngrijorările și îmbuibările vieții aceștia, despre care Domnul ne-a înștiințat că ele vor forma latul ispitelor al zilele noastre (Luca 21:34—36).

Dinpotrivă să avem în minte noastră încontinuu lucrul acesta că am fost „miluți de Dumnezeu” „ca înainte de timp” să-i cunoaștem voia și hotărârile sale cu privire la eliberarea neamului omenesc din robia lui Satan și că cunoștința aceasta, ne aduce și răspunderea de a face cunoscut și altora acest „adevăr”, iar dacă Satana se va înfuria pe noi încât să ne tragă la răspundere, pentru vestea eliberării ce o anunțăm lumii, atunci ca și Domnul nostru înaintea lui Pilat, să spunem respicat și plini de convingere; că spre aceasta am fost chemați acum din lume, să mărturisim „adevărul”.

În ce privește felul și modul cum vom scăpa noi de sub stăpânirea Faraonului de azi, pentru a trece în casa și patria eternă, (Ioan 14:2—3, Filip 3:20—21), să lăsăm toată grija în mâna Domnului nostru, care se îngrijește de noi. (I Petru 5:6—7).

Mintea lui Christos

„Deci să fie în voi acelaș cuget care a fost în Christos” Filio. 2:5.

... „Noi avem mintea lui Christos”. Și dacă cineva nu are mintea, spiritul, dispoziția lui Christos, acela nu e al său.” (1 Corinteni 2:16 Romani 8:9).

În textul nostru mintea, e întrebuințată ca îndemn ori spirit. Apostolul să adresează Bisericii spunându-i ce fel de îndemn ori spirit a avut Christos Isus Domnul nostru. El a fost supus, ascultător, cinstitor și cu credincioșie către Părintele și principiul dreptății. În acest text se poate vedea că așa mare încredere a avut D-nul Isus în Părintele ceresc, încât s'a umilit pe sine, a rășisit mărirea cerească și a luat asupra sa natura omenească, devenind ca unul din noi, și a continuat credincios până la moarte și încă moarte de cruce. Toate acestea formă o frumoasă icoană despre ascultarea și credincioșia sa către Părintele Ceresc. Această minte ori îndemn de credincioșie către Iehova trebuie să fie în toți acei cari voesc a fi urmași lui Christos. Ne având acest îndemn ori minte, noi nici odată nu vom reuși a dobândi premiul chemării înalte. Pentru supunerea sa deplină, Părintele a înălțat pe Domnul la onoare și mărire mare pre sus decât îngerii, principialități și puteri și i-a dat un nume mai pre sus de ori ce nume, ca în numele lui să se plece tot genunchiul în cer și pe pământ (Filipeni 2:7—11, Efes. 1:20—21). Dacă noi voim să fim cu el și să avem parte cu dânsul în mărirea sa, deasemenea trebuie să avem acelaș îndemn, spirit, dispoziție, umilintă, supunere și ascultare, cum el a avut!

Poate că noi am avut puțin îndemn în noi încă când ne am născut: deoarece știm că Dumnezeu a creat pe om după chipul și asemă-

narea sa. Desigur omul dacă ar fi perfect după natură, ar dori de a servi de a onora și a fi ascultător și supus Creatorului său, dar din cauza căderii în păcat, acest sentiment s'a șters în mare măsura din inima omului, încât azi oameni își duc la îndeplinire numai planurile și plăcerile lor. Această lipsă de îndemn, de a asculta pe Dumnezeu, e deci moștenirea păcatului. Cei ce se hotărăsc a fi însă urmași a lui Cristos trebuie să se lupte cu această indispoziție a naturei căzute și să se silească a înțipări în mintea lor cunoștință tot mai multă despre legile lui Dumnezeu și atunci el va dobândi mintea lui Cristos, care îl va ajuta să se pună cu toate puterile ce le are în slujba Domnului.

Dacă noi nu am fi venit în atingere cu adevărul, nici odată nu am fi ajuns la punctul de a ne hotări. Dară dură ce am considerat acest subiect cu îngrijirea, am și luat o hotărâre de a urma pe Domnul.

Desigur unii pot lua această hotărâre mai repede, iar alții mai încet, totul depinde de gradul de gradări inimiilor fiecăruia, precum și de dragostea noastră față de Dumnezeu. În fine toți câți dobândesc această minte își aruncă sorțul lor de a fi următori lui Christos. După ce odată cineva s'a hotărât de a fi urmaș lui, întrebă care este pașul de a deveni în legământ cu Dumnezeu. Scriptura arată că el trebuie să creadă că Domnul nostru Isus s'a dat viața sa pentru păcatele lumii. (Ioan 6:51). Și ori cine ar dori a deveni urmașul

D-lui, acela trebuie ca să-l primească ca pe însuși Mântuitorul său personal, și apoi a urma în urmele sale. (Mat. 16:24). Mai departe cercetând Scriptura ni se descopere faptul că Domnul și-a consacrat viața sa de a face voia Părintelui până la moarte, și oricine i'ar urma trebuie să facă asemenea, adică a se consacra până la moarte. Apoi prin credință primește chemarea de a urma lui Christos, prin credință își prezintă corpul său un sacrificiu viu și bine plăcut lui Dumnezeu (Roman 12:1), recunoscând faptul că el nu e actual perfect, dar că Dumnezeu binevoeste al primi prin meritul Fiului său. După ce a făcut pasul de consacrare, Domnul nostru ca Răscumpărător și Mijlocitor îl prezintă Părintelui, care îl primește și îl concepe cu spiritul sfânt, și astfel el devine o creatură nouă. Prin credință el înaintează a împlini condițiile legământului cu Dumnezeu (Psalm 50:5) și așa depune viața în serviciul Domnului și pentru frați. Deși continue a trăi în lume, dar el nu e din lume, (nu se împărtășește în afacerile păcătoase ale lumii); fiind că el prin credință trăește o viață sfântă de înviere. Și ca o ființă omenească el e socotit mort; dar ca creatură nouă în Christos e viu. De aici înainte stărueste cu sinceritate a cultiva mintea lui Christos. Apostolul Pavel îndeamnă pe toți credincioșii ca să-și dobândească această minte a lui Christos cu abundență. După cum creștem în cunoștință cu atât mai mult creștem în har, și de aceea ar trebui ca tot mai mult să cultivăm această minte. La început noi am avut numai puțină minte, dar însă după o hotărâtă determinare, de a sta pe partea lui Dumnezeu și după ce Dumnezeu ne-a

primit și conceput cu Spiritul sfânt, noi simțim cum ne ridicăm din imperfecțiunile noastre și cum mintea nouă stărueste a lucra în noi tot ceia ce voia și plăcerea Părintelui. Dacă credincioșia noastră e sânguincioasă până la moarte, atunci Domnul ne va conduce în toate afacerile vieții noastre prin providența sa, și ne va da instrucția și disciplina pe care El o vede de bine, că ne-ar lipsi la desăvârșirea caracterului nostru, de a deveni în asemănarea scumpului său Fiu și al nostru Domn și Mântuitor.

După ce am devenit membri în familia lui Dumnezeu, El ne va descoperi aceia ce noi nu am putea înțelege din cerințele sale. Marele nostru Mântuitor nu numai că nea mântuit și nea pus pe calea adevărului, ci deasemenea să îngrijește de disciplina și instrucția noastră. El ne permite experiențe cari ne vor face în stare ca să înțelegem că în ce și unde nu am fost în deplină armonie cu voința sa, și în ce am greșit, de nu am lăsat ca mintea nouă să aibă control deplin asupra noastră. Astfel urmașii lui Christos trebuie să aibă mintea care a avut-o învățătorul lor, și care e capul Bisericii. Această minte va fi în noi numai pe atâta pe cât voim a face voia lui Dumnezeu, pentru ori cât ne-ar costa. Dacă nu va fi în noi acel îndemn pentru ori ce sacrificiu, noi nu vom fi potriviți pentru Împărăția lui Dumnezeu, pentru că scopul lui Dumnezeu nu e ca să aibă nesupuși și neascultători aranjamentelor sale. Acolo va avea numai de acei căror le place a face voia lui, sau de acei de cari le place a sacrifica toate numai să poată împlini voia lui. Acei cari dobândesc acel îndemn și urmează,

vor fi mai mult decât învingători, și vor avea parte cu Domnul Isus la mărirea sa Impărăție. De a avea mintea lui Christos nu înțelegem că unul că acesta va fi perfect în în toate umblările sale, din viața zilnică, dar o silință către aceasta trebuie să depună. Corpurile noastre sunt slabe și păcătoase prin căderea lui Adam și de aceea noi nu putem face cea ce noi am voi. Dar dacă mintea nouă observe că prin neputința corpului ori pentru greșeală de judecare s'a făcut vre-un gres, va căuta a face îndreptare ori corectare. Aceasta e caracteristic despre mintea lui Christos. Astfel în ori ce afacere urmașii lui Christos trebuie să arete același spirit și îndemn care a fost și în Domnul.

Aceea nu e destul că noi am ajuns la o deplină consacrare și am ajuns concepuți de spiritul sfânt, dar noi deasemnea trebuie să fim plini de spirit sfânt. Astfel scântea minții nouă va face progres, și după cum creatura nouă crește, natura veche omenească scade spre moarte. Deci dezvoltarea creștinului va fi spre înaintare continuă, după cum să va umplea de spirit sfânt. Această creștere e cu puțință numai după măsura de spirit sfânt ce îl primim, și în aceeași măsură și capacitatea ni se înmulțește, din ce în ce mai mult. Totuș, după cum și în ocean sunt scurgeri și scăderi, tot așa e și cu spiritul sfânt în ori care individ, altă dată ni să întâmplă ca să primim mai mult spirit decât odinioară. Dar spiritul lumii deasemenea caută să stăpânească peste creatura nouă. De aceea ni se cuvine a ne goli cu sârguință de spiritul lumesc și de ori ce nu e curat și în armonie cu cuvântul și spiritul Domnului,

Fiecare dintre noi e în drept a se judeca pe sine însuși în această privință dar nu suntem liberi a judeca pe alții. Datorința noastră e de a ne îngriji zilnic în conducerea noastră ca spiritul Domnului să fie descoperit în cuvintele, eugetele și faptele noastre. Dacă noi am început a exerciza drept pe această direcție, apoi întreaga noastră ființă va fi pe principiul dreptății, cari este pus în cuvântul lui Dumnezeu, încât ori ce alta, ne va fi fără valoare. Dacă ne aflăm înclinați de a depune tesaurul nostru pe pământ mai mult decât în ceri, apoi să ne cercetăm dacă suntem umpluți cu spiritul sfânt. Dacă suntem conduși de spiritul îndestulării, apoi să ne întrebăm: „Caut eu oare de a umbla drept și egal cu toți ceilalți?” Dacă aflăm că suntem în deplină simpatie cu spiritul de iubire, apoi să ne bucurăm; dar dacă ne aflăm altcum, să ne plângem, și numai decât să cautăm de a umplea aceea ce am lăsat gol în noi. Ori cine e stăvânit de spiritul iubirei, să va dovedi că e plin de spiritul lui Dumnezeu, fiind că Dumnezeu este iubirea. La timpul cvenit acest spirit va largi inimile noastre și întreaga noastră putere spirituală. Cu toate acestea nu se poate dovedi că noi nu vom putea greși până în capătul căii noastre, chiar din vina noastră ori din a altora. Ideea condițională este ca noi să ne umplem în continuu din fântâna spiritului sfânt și să nu ne îngrămădim cu cele pământești. În totdeauna să fim atenți și să nu ne descurăjiem, ci să ne dovedim credincioși către Domnul către frați și către principiul dreptății, prin sfortarea de a ne reînnoi mințea noastră. Domnul ne privește și veghează asupra noastră, ca să

vadă dacă avem noi spiritul de credincioșie care încearcă a ne stăpâni corpul nostru imperfect.

Apostolii ne îndeamnă ca noi urmașii săi să nu ne îmbătăm de de vin ci să ne ulem de spirit sfânt (Efeseni 5:18). Omul natural câte odată să urcă cu grija până peste putințele minții sale, stricânduși creeri fără treabă, dar acei plini de spirit sfânt află că sunt așa de liberi în această privință, încât câteodată uită cu totul despre grijele lumești și nu le simt pentru un timp, din contra, li se se pare că toate s'au schimbat cu viață cu tot. „Cele vechi au trecut, și toate devin nouă”. (2 Corinteni 5:17). Atâta din observare cât și din experiență s'a dovedit că cei plini de spiritul sfânt, sunt uituci de necazurile ce îi întâmpină, chiar și de durerile ce străbat până la inimă pentru că toate experiențele lor, le cântăresc cu bucuria care vine dela Domnul prin cuvântul și spiritul său. Baza acestei cunoștințe ar trebui să fie încrederea noastră în Dumnezeu. El a promis că va face ca toate să lucreze spre bine nostru. Chiar din această pricină să stăruim a fi plini de spirit, și mintea lui Christos să locuiască în noi cu abundență. Astfel în toate încercările și greutățile vieții să strigăm către Domnul și să cântăm în inimile noastre bucurându-ne în totdeauna, ori și cum ar fi condițiile pământești pe dinafară; deoarece noi știm că toate lucrează spre bine celor ce să încred Lui și sunt chemați după a sa găsiere cu cale.

Ori care are spiritul Invățătorului va aprecia tot mai mult dreptatea și egalitatea, adecă rânduiala de aur, și din ce în ce va lepăda în lături faptele cărnii și a celui rău și va cultiva caracterul nece-

sar unui creștin adevărat, plin de spirit sfânt, umilință, nobilitate, îndelungă răbdare, iubirea frățască, iubirea pentru toți. Ori cine care are o apreciere nepărtinitoare are o minte nobilă, natural că așa unul să va simți jignit văzând nelegiuirea care să răspândește subț rânduiala prezentă. Dumnezeu nu e în unire cu lumea rea din prezent, și ori cine iubeste lumea să dovedește că nu e în unire cu Părintele Ceresc. Poporul Domnului trebuie să fie strict a deosebi binele de rău, dar această deosebire strictă, să nu ducă la nici o mânie ori răsbunare, pentru că nu e lucru nostru în prezent de a regula lumea. Aceasta e afacerea Domnului, când timpul său cuvenit va veni, El va corecta tot ce nu e în armonie cu dreptatea. De asemenea nu avem a încerca să corectăm nelegiuirile cari zilnic să fac în timpul nostru, ci a deosebi între drept și nedrept, spre a simți o îndinare dreaptă, când vedem că lucrurile sunt contrare cu principiul dreptății. Dacă lăsăm să treacă neobservate feluritele fapte nedrepte din jurul nostru, atunci în curând nu vom mai fi în stare a deosebi diferența între drept și nedrept.

Deși noi trebuie să fim continuu la pândă pentru a nu da loc slăbiciunilor corpului nostru; totuș nu trebuie să uităm că făcând parte din rasa decăzută, avem moștenite în noi unele porniri firești, cari nu sunt în armonie cu Spiritul Domnului. Și una din cele moștenite este mânia care arată furie în unele expresiuni pe dinafară, adecă mânia care vorbește rău câte odată în contra cuiva, iar câte odată se bucură de facerea de rău plănuită în contra cuiva, spre răsbunare. Ori ce aparține la astfel de îndemn

să fe pus la o parte, deoarece noi nu suntem destul de capabili a judeca pe cei ce fac nedreptate. Chiar de aceea Domnul ne învață, „să nu judecăm nimic înainte de timp”. Când timpul lumii va sosi Isus va judeca lumea cu Biserica sa, și va corecta toate nelegiuirile ei, dar nu în prezent. Poporul Domnului să fie totdeauna în contra a ori ce rău și nedreptate, necurat și ne sfânt. Cu cât criticăm nedreptatea și lucrurile nedrepte, cu atât mai multă simpatie trebuie a avea față de aproapele nostru. Noi trebuie să simțim simpatie către toate creaturile gemătoare cari zac în legătura păcatului și a morții. Numai

asa umblarea noastră va fi dreaptă și în armonie cu principurile dreptății. Dar să nu fim împinși niciodată spre mânie, furie și ură către nimenea, chiar de ne-ar face ori ce nedreptate. Pentru că la timpul convenit Dumnezeu va înlătura ori ce slăbiciune și nedreptate și omul căzut va merge spre perfecție. La timpul convenit lucrul de îndurare va intra în inimile noastre și caracterul nostru va fi îmbodolit cu atributele care le posede Părintele Cereșc, care nu are plăcere în nedreptate. Deci să fie în noi acelaș cuget și minte care a fost în Isus Christos.

(Present Truth) Maiu I 1930.

Cum putem blestema pe oameni în acelaș timp ce binecuvântăm pe Dumnezeu ?

„... Dar limba nimeni dintre oameni nu o poate îmblânzi; este un rău fără încetare, plină de venin aducător de moarte; cu dânsa binecuvântăm pe Dumnezeu și Tatăl și cu dânsa blestemăm pe oameni, cari sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu; din acelaș gură iese binecuvântarea și blestemul. Nu trebuie să fie așa frații mei...” Iacob 3 : 8-10.

Urmare

Nimeni să nu fie amăgit cu acel cuget, că dacă am făcut o consacrare simbolizată prin botezul în apă, prin aceasta am devenit sfinți, sau că ne-am transformat în creaturi noi într'o clipă de ochi, sau că ne-am născut de spirit și am învins corpul, sau că am ajuns deja biruitori. O nu! Până suntem pe acest pământ, iubiți frați, trăind într'o lume și între niște împrejurări contrare legilor lui Dumnezeu, avem mult de luptat cu păcatul care este în carnea noastră. Ochii și urechile noastre sunt un fel de aparate, care primesc și trimit la inimă, tot ce vede și aude. Inima noastră, care și ea este decăzută ca și ale altora, imediat concepe pofta, de aceia scriptura ne spune: „Cu toată sârguința pă-

zește inima ta căci dintr'ansa sunt ieșirile vieții”... Dacă inima nu o putea stăpâni complet din cauza că ochii și urechile incontinuu îi trimit știri noi, cel puțin creerul nostru, unde se află mintea cea nouă, să nu permită limbii de a se pune în slujba păcatului, pentru că în felul acesta însine dăm foc sufletului nostru și aprindem roata vieții în alții și desigur, că sfârșitul unei astfel de slăbiciuni, va fi drumul către moartea a doua (focul Gheenei).

Să fim cu mare grijă, iubiți frați, ca acest membru al nostru ce ușor îl putem folosi în slujba celui rău, să-l transformăm într'o uneltă a lui Dumnezeu, prin care să aducem laudă celui prea înalt, precum și mângâere fratelui no-

stru. Cu durere însă constatăm că mulți nu pun atenția cuvenită asupra acestui organ atât de priemios și spre o lămurire mai pe larg a felului cum ușor, ba chiar inconștienți, putem cădea în acest păcat; și pentru a ne înarma mai puternic în contra acestui meșteșug Satanic, vom cita dintr'o scriere veche a T. de V., a cărui autor nu poate fi altul, decât unul ce a avut darul binecuvântat de a asculta cu atențiune sfaturile bravului luptător al credinții: Pastor Rusel.

Autorul zice: „Noi putem vedea imediat cum înțelege Apostolul că oamenii lui Dumnezeu, blestemă cu limba lor, numele său. Ei o fac aceasta prin rugăciuni, ei o fac aceasta prin cântări de laudă; o fac prin mărturisirea adevărului său și mărturisind bunățile Lui din folosul lor. Într'un cuvânt, noi binecuvântăm pe Dumnezeu cu limba noastră prin preamărindu-l pe acela care ne-a chemat din întuneric la lumina lui minunată.

Dar în ce mod înțeleg Apostolul ca Izraeliții spirituali, blestemă pe oameni cu limba lor și în stil atât de mare și atât de general, de s'a cerut o muștrare publică? Desigur nici un creștin nu blestemă pe altul prin jurăminte și înjurături profane (spurcate), dar nu există și alt mod în care limba noastră poate fi înjurătoare sau blestemătoare pentru alții? Să ne aducem aminte, că în veacul din urmă cuvântul „blestemare” într'o anumită măsură și-a pierdut înțelesul lui original, care însemna *vătămare*, *păgubire*, și a luat un înțeles nou, acela de a înjura în mod profan. În limba grecească sunt diferite cuvinte, pentru a exprima un blestem, a-nume: *anathema* și *anathematisa*, folosite de zece ori în Testamentul

Nou, iar când se referă la o condamnare hotărâtă ca o vesteziere sau blestemare, prin cuvintele: *Kotara* și *Kataraomai*, ceia ce înseamnă condamnare, a vorbi de rău, a vorbi în contra, a înjura, a blestema. Ultimul cuvânt este întrebuințat de Apostolul Iacob; el vorbește cam astfel: Cu aceiaș limba cu care laudăm și cinstim pe Dumnezeu, înjurăm pe ceilalți oameni, prin aceia că-i vorbim de rău, batjocorim, defăimăm, etc. . . .

Considerând cuvintele Apostolului din acest punct de vedere, noi vedem clar că îndemnul său se potrivește la creștinii de a fi într'o măsură ce alarmează. Câți nu sunt care înjură pe semenii lor cu aceiaș limbă cu care laudă pe Dumnezeu. Nu cunoaștem alt rău (mai mare) la care ar fi expus poporul lui Dumnezeu, decât acesta. Pentru mulți a flecu este atât de natural ca și a respira. Ei o fac aceasta în mod inconștient. Am cunoscut tocmai de aceia care au luat cunoștință de învățăturile Scripturii în contra clevetirei și a vorbirei de rău, și care erau în această pricină atât de zăpăciți și nebăgători de seamă la purtarea lor, încât mărturisind groaza lor față de clevetire, în aceiaș respirație, chiar ei cleveteau. Amintim aceasta ca dovadă că acest rău este atât de înrădăcinat în firea oamenilor căzuți, încât trece neobservat din partea multor creaturi noi, ani întregi. . . .

Multe sunt motivele speciale de care se va folosi o natură decăzută, în încercarea ei de învârtoșă glasul conștiinței și de a menține întrebuințarea acestui canal al răutăților, chiar mult după ce a fost scăpat de relele mai puțin comune, mai puțin populare și recunoscute mai de mulți ca păcătoase,

Ea va zice: Eu nu voesc nici un rău nimănui, dar aş avea ceva de spus în privinţa aceasta şi nimic nu va părea aşa de interesant prietenilor şi vecinilor mei decât ceva care conţine un scandal mai mare sau mai mic în legătură cu aceasta. Dar întrebăm, este vorbirea de rău sau clevetirea un obicei potrivit pentru fiii luminii? Nici decum. De aceia Scripturile ne învaţă: „Vorba noastră să vă fie cum se cuvine sfinţilor; „cuvântul vostru să fie totdeauna plăcut, cu sare dres, ca ştiţi cum trebuie voi să răspundeţi fiecăruia; „orice cuvânt rău să nu iasă din gura voastră, ci dacă este vre unul bun la clădirea trebuinţii, ca să dea un dar celor care ascultă. Filip, 1:27, Colos. 4:6, Efes. 4:29.

Dar clevetitorul sau făcătorul de scandal, ori şi cât ar rafina metodele şi cuvintele sale, ştie bine că scandalul clevetirii lui, în loc să servească spre bine, spre întărire, este spre rău; căci cel ce aude, silit fiind de forţele naturii sale căzute, se grăbeşte a comunica această clevetire mai departe; *ori de-i adevărat sau nu, el nu ştie şi nici nu-i pasă de aceasta*. Aceasta a aprins în sufletul său o flacăra de sentiment carnal, care iese de pe buzele sale, pentru „a aprinde cursul firei” în alţii, asemenea slabi prin cădere. Firea omului căzut se hrăneşte cu astfel de lucruri, simţindu-se mai liberi de a face aceasta, fiindcă îşi închipuiesc că în felul acesta ei fac morală propovăduind în contra păcatului şi că prin discuţii de felul acesta şi denunţare *asa ziselor defecte ale altora*, ei amintesc fapte de care se îngrozeşte sufletul lor drept. Ah! sărmănele, slabele şi căzutele judecăţi omeneşti sunt foarte defectuoase, dacă se neglijează sfatul ce-l dă

Domnul în această privinţă.

Cu privire la argumentul unora — şi mai ales gândul lor —, că dacă clevetirea ar fi pusă la o parte din convorbirea unui creştin şi că toţi ar ţinea strict de cuvintele apostolului: „Nu vorbiţi rău de nimeni”, atunci nu ar avea mult de vorbit altele, noi răspundem: Oare nu s’ar putea vorbi între creştini mult asupra subiectului, despre bogăţiile harului lui Dumnezeu în Isus Christos, Domnul nostru, şi care sunt arătate în promisiunile peste măsură de mari şi preţioase ale cuvântului lui Dumnezeu. În aceste lucruri găsim ceia ce nu numai dă, graţie celui ce aude, ci dă graţie şi celui ce vorbeşte. Aceasta aruncă binecuvântarea asupra fiecăruia, întrucât priveşte pe creatura cea nouă şi ajută să nimicim firea cea veche, cu dorinţele ei rele simţurile şi faptele ei.

La aceasta s’a gândit Apostolul, de sigur, când a zis că poporul Domnului ar trebui să propăvăduiască mai mult „laudele aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina sa minunată”. (I Petru 2:9). Şi o inimă plină de spiritul iubirei, spiritul lui Dumnezeu, spiritul adevărului, spiritul Mântuitorului, de sigur va revărsa ceia ce este în ea, fiindcă „gura vorbeşte din prisosul inimei”. (Matei 12:34—35). De aceia, o gură rea, o gură care înjură (batjocoreşte) pe alţii, fie pe mebrii aliaţi ai „Corpului lui Christos”, fie pe cei care sunt afară de el, dovedeşte o inimă rea şi arată că inima lui nu e curată. „Fericiti (însă) sunt cei curaţi cu inima pentru că aceia vor vedea pe Dumnezeu”. (Matei 5:8).

O altă cale de altfel tot atât de greşită, dar pe care mulţi (chiar şi dintre cei mai buni creştini), merg, este aceia de a defăima sau

flecui pe cineva, justificând această purtare că făcând aceasta, se mărginesc (după cum cred ei) la adevăr. Dar ei nu văd că adesea ori firea (carnea) lor iubitoare de fleacuri, schimbă judecata lor și-i face să recunoască ca lucruri adevărate, acele despre care au puțină cunoștință (mai mult din informații) sau deloc. Și nici nu se silesc aceștia să știe mai mult, (adică adevărul caracter a zvonului) după ce a pus în circulație fleacuri, cu ștampila adevărului pe ele. (Cât de exact se întâmplă azi printre frați lucrul acesta!!! N. R.). A le găsi neadevărate, ar însemna ca „ei sunt martori mincinoși” și i-ar sili (conștiința) să-și îndrepte minciuna, însă mândria minții carnale respinge o cercetare amănunțită a faptelor (ca să nu rămână de rușine) în asemenea împrejurări. Astfel un rău duce la alt rău.

Dar cineva va zice: O, eu niciodată nu zic ceva că e adevăr, până nu știu pozitiv din observările mele personale, etc. Ceia ce nu știu eu sigur că este adevărat, iau seama întotdeauna, ca să spun *că și eu am auzit așa și așa*, sau mi-s'a spus așa; de aceia eu nu garantez pentru adevărul acesta. În felul acesta sunt sigur că întotdeauna mă voi feri, de a vorbi rău de cineva.

Poate nimeni nu se înșală mai mult asupra acestui lucru decât acel ce vorbește așa. Cei stricați se îngrădesc îndărătul conștiinței și declară că e bine întotdeauna, de a spune adevărul, și de aceia nu se poate ca Dumnezeu să înțeleagă că a vorbi adevărul este o calomnie, (dispreț la adresa acelei persoane) ci, atunci când condamnă vorbirea de rău și calomnia, ca

operă a cărnii și a diavolului „El înțelege vorbirea despre ce este mincinos, neadevărat”.

Aceasta e o mare greșală. O calomnie este tot calomnie, fie ea adevărată sau mincinoasă și e considerată așa nu numai de legea lui Dumnezeu ci și în legile oamenilor civilizați . . . O calomnie este expresia unei mărturisiri în scopul de a jigni pe altul, cu intenția de-a aduce vătămare altuia, ori de-i adevărată sau mincinoasă și legile omenești sunt de acord cu legea lui Dumnezeu, ca astfel de jigniri sunt rele. Pe scurt, (zis) legile Divine în aceasta privință sunt de acord cu legile omenești, că primul rău nu îndreptățește pe al doilea rău. Legea omenească zice: „Dacă s'a comis o nedreptate, justiția este deschisă pentru cei atinși (nedreptățiți), de așa căuta îndreptarea sau pedepsirea rău-făcătorului, dar celui atins nu i să permite de a se îndreptăți singur fie prin asalt (luptă) cu puterea fizică (corpului), sau să se folosească de o arma mai fină, adică de limbă pentru a-i nimici reputația (onoarea), cu stilul veninos al individei și al răutății . . .

Legea lui Dumnezeu, legea lui Christos, natural merge mai departe și mai adânc în chestiunea aceasta, decât merg legile omenești, pentru că n'are de a face cu oamenii lumești, ci cu „creaturile noi în Christos Isus”, transformate prin înnoirea minții lor, care sunt sub un legământ special, și legate prin legea iubirei, care „nu face rău aproapelui său” în nici o împrejurare, la nici o provocare, ci din contra, răsplătește „răul cu bine”, iar blestemul cu binecuvântarea” etc.

Legea iubirei poruncește tăcere tuturor care recunosc această lege

și pe dătătorul ei, zicând: „Nu vorbiți de rău pe nimenea” (Titus 3:2). Ea merge mai departe decât aceasta și să pronunțe în *contra gândurilor rele, presupunirilor rele, și criticilor rele*, în contra a-propaelui. Ea declară că dacă iubirea umple sufletul nostru, ea nu numai va opri o purtare rea și cuvintele jignitoare, ci va preveni și gândurile rele. „Iubirea nu gândește ce este rău”. Creătura nouă dacă o are (iubirea) nu poate fi convinsă de rău, decât prin dovezi indiscutabile. Într’adevăr, pentru a explica această chestiune și însemnătatea ei în ochii Lui, Marele Învățător mărturisește elevilor săi în școala sa — „Cu judecata cu care judecați, veți fi judecați” (Matei 7:1). Și iarăș le zice El lor să se roage la Tatăl: „Iartă greșalele noastre, precum iertăm și noi celor ce greșesc în contra noastră” (Matei 8:12). Iarăș mărturisește El, dacă în sufletele voastre simțiți ura în contra altora, nici Tatăl Ceresc nu va ierta vouă (Matei 18:35).

Ah, într’adevăr un creștin după asemănarea lui Dumnezeu, un graduat al școlii lui Christos, pregătit de a învăța pe alții, este unul care nu numai în lucrul său, dar și pe dinafară este curat, separat, spalat prin apa învățaturii Dumnezeiești, de josnicia, și murdăria cărnei. El nu mai este sclav al păcatului, stăpânit de poftele și slăbiciunile cărnei, decăzute și de spiritul lumei, care face să rodească nedreptatea, — ura, mânia, răutatea, calomnia, hula (Coloseni 3:8. I Petru 2:1—2). Din punctul său de vedere al aprecierii legii Divine, creștinul înaintat, vede că în fața Domnului ura este omor, calomnia este asasinare, iar nimicirea numelui bun al vecinului este

tâlharie, sau furt. Și aceste lucruri făcute în Biserică de către creștini, consacrați a lui Dumnezeu, sunt un rău dublu, — asasinarea și jefuirea unui frate — (vezi I Ioan 3:15 și Matei 5:21—22).

A exprima contra altuia o defăimare sau cuvinte de jignire, și apoi a zice: „Eu nu știu ori de sunt adevărate sau nu”, dovedește că cel ce vorbește astfel este stăpânit de un spirit rău și nu de cel a lui Isus Christos, spiritul iubirei, — el dorește să jignească sau să „blesteme” pe semenii săi, și caută ocazii pentru pornirea firei sale decăzute. El se simte răstrâns întru câțva de a mărturisi ceia ce știe că este absolut neadevărat, dar îi place să vorbească de rău, și îi mulțumit să știe că le poate spune cu o dulceață a limbii sale, și de aceea vorbește chiar și de acele scandaluri despre care nu știe, ori de sunt adevărate sau nu și cearcă să se scuze în felul arătat mai sus.

Într’adevăr Scripturile spun cu mare forță că inima naturală este înșălătoare peste măsură și stricată afară din cale (Ierimia 17:9). Acei ce vorbesc astfel și cearcă în felul acesta să-și justifice purtarea lor rea, *sau că nu au intrat nici odată în școala lui Christos, sau sunt încă copii*, și nu știu că spiritul lor e acela al omorului, și nici de cum al iubirei de frate. Oh! dacă toți creștinii adevărați ar putea cunoaște scopul legii iubirei în legătura ei, nu numai cu Dumnezeu, ci și cu ceilalți oameni, cum si-ar înfrâna limbele și cum ar da atenție vorbirei, precum a zis David: „Păzi-voi căile mele, ca să nu păcătuesc cu limba mea”, iar acela care-și păzește limba, pune un veghetor asupra inimii sale și o poate cunoaște și stăpâni cum vrea,

pentru că „gura vorbește din prisosoul inimii”. (Psalm. 39:1, Matei 12:34).

Singura excepție la aceasta — „a nu vorbi rău de nimenea” — ar face-o faptul când socotim o absolută trebuință de a face cunoscut răul — când descoperirea unui atare rău ar fi contra inimii noastre, *dar e făcută numai din nevoe — dragoste pentru alții, care dacă nu ar fi informați, ar putea suferi rele urmări.* De exemplu, legea țării cere că dacă știm că s'a făcut un omor, nu trebuie să se considere o calomnie, (când i-l denunțăm), ci din contra o datorie de a face cunoscut celor în drept, — adică la reprezentanții legii — *faptele, și nu presupunerile noastre* care au venit sub sub observarea noastră. Asemenea, dacă știm de slăbiciunea unui frate sau surori, și am observat că un alt frate sau soră, e pe urma de a fi adusă într'o situație periculoasă, *din cauza acestei slăbiciuni,* e de datoria noastră să aducem la cunoștința individului sau adunării, *care poate fi păgubită de pe urma acestui fapt,* atâta cunoștință de fapte, (nu presupuneri), *cât pot fi necesare de ai păzi în contra vătămării, provenită din slăbiciunea numită.* Dar aceasta nu ar însemna că vorbim rău, ci din contra ar însemna că vorbim bine, dintr'un motiv bun, *cu intenția de a salva o parte din ispita extraordinară și de a salva cealaltă parte de pericol.* Dar înainte de a vorbi ceva asupra acestei chestiuni, trebuie să ne convingem *în mod pozitiv* ca motivul de a vorbi este bun și nu rău; că noi suntem pe cale de a

întrebuința limba noastră pentru a binecuvânta și nu spre flecuire.

Isus, a declarat, că după porunca întâia și cea mai mare din legea lui Dumnezeu, care cere să iubesti pe Iehova, Dumnezeuul tău, urmează obligațiunea noastră față de alții: „Să iubesti pe aproapele ca tine însuți” (Matei 22:37—39). Desigur voi nu ați voi ca vecinul să întrebuințeze creerul și limba sa, în vorbiri de rău și calomnii în contra voastră, și nici voi să nu faceți acest lucru față de dânsul. Legea țării nu cere să spuneți nici un cuvânt mai mult decât ceia ce știți (din cele ce știți personal), în contra vecinului vostru; ea nu cere dela voi *presupunerile și combinațiile* voastre rele. Mai departe, legea Domnului poruncește ca toți care țin legea iubirei, să nu mărturisească o *singură presupunere* în contra aproapelui și dacă mintea cuiva e silită la bănuieli în afară de cunoștința lui, prin combinația împrejurărilor, *mintea cea nouă* trebuie imediat cu bună voința ei înăscuă, să contrabalanseze, prin îndoeli de — *posibil sau rea informație,* sau înțeles greșit, pentru a da întotdeauna celui vinovat în aparență, beneficiul îndoelii.

Cineva poate spune însă: „Oh! eu nu pot să pierd niciodată atâta vreme cu aflarea faptelor! Viața este prea scurtă! Pentru-că n'as lăsa timp pentru afacerile mele, dacă aş căuta cu îngrijire faptele, așa ca să vorbească întotdeauna din conștiință și nici odată din auzite!”

Tocmai așa! iar lecția pentru voi ar trebui să fie: „Nu vorbiți rău de nimenea” (1). Pentru că

(Continuare la pag. 2-a).